

L'ENIGMA CLAR

*Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que per tot brilla?*

(Cant Espiritual, JOAN MARAGALL)

Sóc un enamorat de les bel·leses
que Déu per tot el món ha anat deixant,
talment com una estela de grandeses,
el pas del seu amor tot demostrant.
M'encanta un blau matí de primavera:
de veure, enllà la serra, néixer el sol,
quan cel i terra i aire, amb l'au primera,
entonen la cançó d'emprendre el vol.
M'atreuen les jornades caloroses
d'estiu, quan tot el món és adormit
i quan, a les alzines alteroses,
hi canten les cigales amb brogit:
les nits d'agost, serenes, m'embriaguen:
la lluna, el cant dels grills i els somnis meus
que, en eixes nits tranquil·les, d'esma vaguen,
en contra el meu voler, pels camins seus.
Admiro la caiguda de la fulla
que porta, a la tardor, l'etern record
de quan la vida acaba i es despulla;
de quan, malgrat les ànsies, ve la mort...
Freturo la blancor, tan flonja i pura,
que arreu la neu escampa, cada hivern:
estic enamorat de la natura
que entona, permanent, un cant etern.

* * *

També jo he exclamat, en nits serenes,
mirant, extasiat, el món en pau:
—Oh Déu, poseu-me pau dintre les venes
«i no voldré més cel que aquest cel blau».
Tampoc sabia entendre quin misteri,
morint, transformaria'm l'esperit
per tal de no enyorar aquest bell imperi
del món, que ara m'apar goig infinit.
Pensava que la vida perdurable
jamai podria fondre aquest anhel
que tinc de contemplar la plana amable,
el cim de la muntanya, el mar i el cel...

* * *

Però, de matinada, quan m'alçava,
he vist llevar-se el sol lànguidament,
i com els vidres nets em traspassava
per tal d'entrar-me als ulls amb ardiment.
Un sol que en la naixent hora del dia
lluïa una rogenca resplendor
i, així, l'enlluernada vista mia,
només podia veure la claror.
Abans que no sortís l'astre claríssim,
gosava en la verdor del bosc i el pla;
fria del cel clar, d'un blau puríssim,
o bé d'un refilet d'ocell tardà.
Però, des que em mirava el sol de cara
la seva llum tan forta tot m'omplí
i sols podia veure la llum clara
tapant la visió del bell matí.

* * *

Llavors, entrant en mi, ma pensa humana
m'ha dit que s'aclaria el dubte meu,
sabent que tota joia d'home és vana
quan l'ànima contempla el goig de Déu.
I veig que aprofitant l'hora d'albada
puc ben extasiar-me contemplant
en cada brinca d'herba la rosada
i en cada tros de cel el blau brillant.
Després, si esclata el sol com una rosa,
i m'omple els ulls i el cor la seva llum,
la terra, per a mi, ja serà closa
i res no enyoraré del seu perfum.
Així, féu, oh Déu meu, que amb joia intensa
estimi cada instant que heu beneït:
després, «sia'm la mort major naixença»
només amb vostra llum per l'infinit!

Lluís BADIA I TORRAS